

Sygn. akt II Ka 934/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska (spr.)
Sędziowie:	SR (del.) Paweł Mądry SO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Adama Makosza

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2024 r.

sprawy **L. P. (1)**

oskarżonego z art. 190a § 1 kk w zb. z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk
i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 2 października 2023 r. sygn. akt II K 698/22

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. Ś. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę z urzędu wykonywaną wobec oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 934/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 2 października 2023 roku, sygn. akt II K 698/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. Na podstawie art. 427 §1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k, obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 7 kpk. poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadków J. C. (1). M. G. (1), M. G. (2), A. B., M. B., J. G., E. B., J. C. (2), A. P.. L. P. (2), B. C., M. S. oraz wyciągnięcie błędnego wniosku z tych dowodów skutkującego przyjęciem, że oskarżony uporczywie nękał pokrzywdzonych, wzbudził u nich poczucie zagrożenia, istotnie naruszył ich prywatność oraz wypowiedane w stosunku do pokrzywdzonych słowa stanowiły groźby, które wzbudziły uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, - bezzasadne odmówienie nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>oskarżonego, w zakresie braku popełnienia przez niego zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, w sytuacji gdy są one konsekwentne, spójne oraz częściowo znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka H. S. (1), co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegającym na błędnym uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, w sytuacji gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, prowadzi do wniosku odmiennego, co w konsekwencji doprowadziło do skazania oskarżonego, a nie jego uniewinnienia.</p> <p>2. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk, orzeczenia rażąco niewspółmiernego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na przestrzeni otwartej na okres roku, przy określeniu minimalnej odległości na jaką oskarżony może się zbliżyć na 30 metrów, w sytuacji gdy realia niniejszej sprawy wykonanie tak określonego środka karnego jest niemożliwe.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wniesiony środek odwoławczy jako bezzasadny nie zasługiwał na uwzględnienie. Zarzuty podniesione w apelacji wraz z przytoczoną na ich poparcie argumentacją nie dostarczyły podstaw do uznania kontestowanego orzeczenia za nietrafne. W ocenie Sądu II instancji, w trakcie ferowania zaskarżonego wyroku, nie doszło do wskazanych we wniesionym środku odwoławczym</p>		

uchybień, nie ujawniono też w trakcie kontroli instancyjnej innych uchybień o charakterze bezwzględnym, które mogłyby zobowiązać Sąd Odwoławczy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i cofnięcia sprawy do stadium postępowania przed Sądem I instancji.

Konfrontując zarzuty apelacyjne, dotyczące obrazy art. 7 k.p.k z przebiegiem postępowania pierwszoinstancyjnego w przedmiotowej sprawie, stanowczo stwierdzić należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, w szczególności nie pominął żadnych istotnych dowodów, poddając je swobodnej ocenie, która jest zgodna z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Na wszystkich etapach postępowania, zeznania świadków były obszernie, konsekwentne, spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniające. Pokrzywdzeni szczegółowo opisali zachowania oskarżonego, które polegały na robieniu im zdjęć bez ich zgody, śledzeniu, inicjowaniu bezpodstawnych interwencji policji, ubliżaniu słowami wulgarnymi i obelżywymi, obserwowaniu, a w przypadku małoletnich dzieci wyganianiu z placu zabaw, a nawet kierowaniu gróźb, iż jego pies podgryzie im gardła. Zdaniem Sądu Okręgowego, zeznania świadków zostały ocenione w sposób prawidłowy, nie zawierały rozbieżności, czy wzajemnych sprzeczności.

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z wyrokiem Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2018 r., II AKA 106/17,

LEX nr 2452284, formułując zarzut obrazy art. 7 kpk, skarżący powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. Bez wykazania, że ocena dowodów wyrażona przez sąd orzekający jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, żadna ze stron procesowych nie uzyskuje uprawnienia do podważania stanowiska sądu. Przekładając powyższą tezę na okoliczności niniejszej sprawy, należy ponownie podkreślić, że Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ocenę zeznań świadków, bowiem została ona przeprowadzona rzetelnie, zgodnie z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania, mając na uwadze wszystkie inne zaistniałe w niniejszej sprawie okoliczności, dlatego zarzut naruszenia art. 7 k.p.k wyrażony w apelacji obrońcy oskarżonego jest bezzasadny.

Ponadto Sąd Odwoławczy podziela ustalenia Sądu Rejonowego, że zachowanie oskarżonego wywołało u pokrzywdzonych uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i obawę, że może nastąpić eskalacja zamachu i sprawca jest w stanie posunąć się do naruszenia innych dóbr, w szczególności życia lub zdrowia. Niewątpliwie doszło także do naruszenia prywatności pokrzywdzonych. Zgodnie z poglądami wyrażonymi w doktrynie oraz aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego, prawo do prywatności oznacza wolność od ingerencji w sferę prywatności, a więc w życie rodzinne, sprawy osobiste. Naruszenie prywatności będzie miało miejsce np. przez obserwowanie osoby pokrzywdzonej w jej mieszkaniu, fotografowanie

jej w czasie wypoczynku lub fotografowanie osób jej najbliższych (małoletnich dzieci). Ustawa wymaga, aby naruszenie prywatności było istotne. Takim będzie zawsze wtargnięcie w sferę życia intymnego pokrzywdzonego (vide: wyrok SN z 12.01.2016 r., IV KK 196/15, LEX nr 1976249). Takie zachowanie przypisano oskarżonemu w przedmiotowej sprawie. L. P. (1) fotografował bowiem sąsiadów, śledził ich, nagrywał bez ich zgody telefonem komórkowym. Z relacji pokrzywdzonych wynika, że czuli się osaczeni przebywając w pobliżu bloku, a nawet nie mogli spokojnie przebywać na balkonach swoich mieszkań, gdyż byli przez oskarżonego fotografowani i nagrywani. Takie zachowania niewątpliwie zatem naruszały ich prywatność.

Zasadnie także, wbrew zarzutom podniesionym w apelacji, Sąd I instancji przyjął, iż pokrzywdzeni obawiali się gróźb wypowiedzianych przez L. P. (1). Wskazuje na to opisane przez rodziców zachowanie małoletnich, w tym m. in. kłopoty ze snem, towarzyszący im lęk, unikanie oskarżonego, a nawet rozmów na jego temat. Ponadto okoliczności, w których dochodziło do kierowania gróźb wobec pokrzywdzonych przez L. P. (1), jego napastliwość, jak również podkreślana przez pokrzywdzonych uporczywość i nieobliczalność jego zachowania.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd meriti słusznie odmówił nadania waloru wiarygodności zeznaniom oskarżonego w tym zakresie, w którym stwierdził, że powodem dla którego wykonywał zdjęcia i nagrywał pokrzywdzonych było to, że naruszali oni porządek

publiczny i nie przestrzegali regulaminu używania lokali. Jak trafnie wskazano w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym, zachowania podejmowane przez oskarżonego znacznie wykraczały poza wskazywany przez niego cel. Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił, że takiego działania jak uporczywe śledzenie, robienie zdjęć, a także gróźb spowodowania uszkodzenia ciała nie można w żaden sposób tłumaczyć chęcią przymuszenia sąsiadów do określonego zachowywania się. obrońca oskarżonego w argumentacji na poparcie zarzutu wybiórczo wskazuje na fragment zeznań świadka H. S. (2), zupełnie pomijając szczegółowo omówiony w uzasadnieniu wyroku całokształt okoliczności, który stanowił podstawę faktyczną wyroku.

Niezasadny w związku z powyższym okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który ma charakter wtórny wobec zarzutu obrazy prawa procesowego. Tym samym niezasadność zarzutu związanego z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego implikuje niezasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonując kontroli instancyjnej uznał, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mają pełne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.

Sąd odwoławczy nie podzielił również zarzutu odnoszącego się do rażącej niewspółmierności orzeczonego środka karnego w

postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych. Sąd I instancji w sposób prawidłowy uwzględnił dyrektywy wynikające z art. 53 k.k., a orzekając środek karny słusznie miał na uwadze ochronę pokrzywdzonych i zapewnienie im gwarancji bezpieczeństwa. Nie można podzielić argumentu obrońcy oskarżonego jakoby wykonanie tak określonego środka karnego było niemożliwe. Zdaniem Sądu Okręgowego, aby spełnić nałożone na L. P. (1) restrykcje, wystarczy że zaprzestanie on śledzenia sąsiadów, przychodzenia do ich miejsc pracy, zbliżania się do nich, gdy znajdują się w zaparkowanych samochodach, gdy spędzają czas na placu zabaw lub spacerują z psami. Zaznaczenia wymaga także, że nieumyślne złamanie zakazu, w przypadku, jak podnosi obrońca „natknięcia się” na osobę pokrzywdzoną nie jest penalizowane. Oskarżony powinien natomiast ponieść konsekwencje swoich bezprawnych działań i unikać w przyszłości sytuacji, które stanowią zagrożenie i uciążliwość dla osób pokrzywdzonych jego zachowaniem.

Wniosek

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów;
ewentualnie
2. uchylene rozstrzygnięcia w pkt III wyroku w zakresie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----

Zwięzłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II, III	Sąd Okręgowy na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 2631 z późn. zm.), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. Ś. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym, jednocześnie Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. mając na uwadze sytuację materialną i wysokość dochodów oskarżonego, zwolnił go od uiszczenia kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

7. PODPIS